

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ISSN 1986-2709

ΧΛΟΡΑΚΑΣ

Τύπος, εκδότης, ιδιοκτήτης και συντάκτης περί τα γεγονότα και ζητήματα, Κυριάκος Τσαπακούδης

ΙΟΥΝΙΟΣ 2013 – έκδοση 50

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ - δήγηση

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ - ΜΕΡΟΣ Α΄
Σήμερα 21 Μαΐου εν έτει 2013 του
Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης

Ακούγοντας με την καρδιά και γράφοντας με το μυαλό, συνήθως καταφέρνω ώστε το αποτέλεσμα και η ποιότητα των κειμένων μου να είναι σε μέτρο που με ικανοποιεί. Προσπαθώ στις μικρές μου ιστορίες με απλή πλοκή, να εκλαϊκεύω και να αναδεικνύω αφανείς ανθρώπους σε εξαιρετους πρωταγωνιστές, με τρόπο που οι ιστορίες μου να παρουσιάζονται στον αναγνώστη ή δυνατόν, ως λογοτεχνικά διηγήματα. Είναι μια μοναχική πορεία που με τη συγγραφική μου έμπνευση και τα ερεθίσματα από τον κόσμο που με περιτριγυρίζει, αντλώ και δημιουργώ κυρίως ηθογραφικά διηγήματα.

Έχω συνηθίσει ως τρόπο άντλησης υλικού για τις μικρές μου ιστορίες, να εμπνέομαι παρακολουθώντας άλλους ανθρώπους να διηγούνται ιστορίες, εκ των οποίων όσες έχουν ενδιαφέρον καταχωριάζω στο υποσυνείδητο μου, που εν καιρώ τις αναδύω στη σκέψη μου ως έμπνευση των όσων διηγημάτων γράφω.

Τους τελευταίους μήνες νιώθω ότι έχω στερέψει από συγγραφικές εκλάμψεις και οι σκέψεις μου για πολλές μέρες δεν θέλουν να με βοηθήσουν. Νιώθοντας να μην κατέχομαι από καινούργιες έννοιες και γνώμες αυτούς τους καιρούς, αποφάσισα να τρέξω την καθημερινότητα χωρίς να προσπαθώ για καινούργιες ιδέες, ώσπου από μόνος του ίσως ο οίστρος των λογισμών μου με επι φωτίσει ξανά και πάλιν.

Σήμερα 21 Μαΐου εν έτει 2013 του Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης, ύστερα από όλους τους μήνες του έτους που πέρασαν χωρίς προσπάθεια μου για ένα καινούργιο διήγημα, μου ήρθε έμπνευση για μια ιστορία που μόλις την άκουσα ήξερα ότι είχα ένα ενδιαφέρον ερέθισμα, θα μπορούσα να την καταγράψω με τον τρόπο που ήξερα,

αυτόν που θα άρεσε σε μένα, αλλά και στους αναγνώστες μου.

Ήταν το πρωινό αυτής της Τρίτης, που σεργιανώντας με τη μηχανή μου έξω από το καφενείο του χωριού, μου φώναξε ένας φίλος να με κεράσει καφέ. Ήταν ο Ανδρέας του Χαρή του Γιώρκα, που ήταν ξακουστός για τις φημισμένες διηγήσεις του, που με τον τρόπο που τις εξιστορούσε όλοι κρεμιόνταν από το στόμα του για να τις ακούσουν.

Ξεκίνησε η κουβέντα μας για τη σημερινή οικονομική κρίση που μαστίζει όλους τους κατοίκους, και μας πήγε στα παλιά, στην εποχή της Αγγλοκρατίας. Μια περίοδο κατά την οποία οι άνθρωποι δεν είχαν τα στοιχειώδη προς το ζειν, που δούλευαν από χάρμα ως βούτημα για να εξασφαλίσουν ένα κομμάτι ψωμί για τα παιδιά τους. Μια εποχή σκληρής κατάστασης που οι Άγγλοι κατακτητές τεχνηέντως κατασκεύασαν με πολλή μαεστρία έχοντας ως μέλημα το διαίρει και βασίλευε, δημιουργώντας ισχυρές κοινωνικές ανισότητες και δυσθεώρητα χάσματα, μαζική φτώχεια και κοινωνική δυστυχία. Μια μελανή περίοδο της Κυπριακής ιστορίας που ανάγκαζε τους Έλληνες κατοίκους να γίνονται πολλές φορές κλέφτες από την αδήριτη ανάγκη να εξασφαλίσουν τροφή για τα παιδιά τους.

Πολλές είναι οι ιστορίες της εποχής εκείνης που εξιστορούν το πώς διαβίωναν οι κάτοικοι, ειδικά στα τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας και τα επόμενα της Αγγλοκρατίας. Αυτήν την περίοδο ένεκα της μεγάλης δυσπραγίας των κατοίκων, άνθιζε το έγκλημα με αποτέλεσμα η Αγγλική δικαιοσύνη να είναι πολύ αυστηρή, και για μικροπαραβάσεις ακόμα, επιβαλλόταν μεγάλη ποινή προστίμου και φυλάκισης. Εκείνους τους καιρούς, η μεγαλύτερη εγκληματικότητα επικρατούσε στα χωριά της Πάφου, με αποτέλεσμα οι αστυνομικές Αρχές με την παραμικρή υποψία ή πληροφορία, δρούσαν και

ερευνούσαν με σκληρό τρόπο σε όλα τα υποστατικά κυρίως των Χριστιανών.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΜΕΡΟΣ Β΄ Ο θάνατος του μισταρκού

Ο Καλαπάχης καταγόταν από το χωριό της Τίμης αλλά παντρεύτηκε από νεαρή ηλικία στη Χλώρακα όπου δημιούργησε οικογένεια και έζησε μέχρι το θάνατο του. Εκείνα τα χρόνια η κοινότητα της Χλώρακας ήταν ένα μικρό χωριό που όλοι οι κάτοικοι μεταξύ τους είχαν συγγένεια, γι αυτό τα συννοικέσια και τα παντρολογήματα γίνονταν μεταξύ νέων από τα γειτονικά χωριά. Συνήθως ξενιτεύονταν από τα χωριά οι αρσενικοί, διότι συνηθιζόταν όπως και σήμερα σε μεγάλο βαθμό, την ακίνητη περιουσία οι γονείς να την κληροδοτούν στις κόρες. Έτσι και σ αυτή την περίπτωση, τον Καλαμπάχη τον παντρολόγησαν στη Χλώρακα. Το παρατσούκλι του ήταν σύνθετο και προερχόταν από τις λέξεις καλά και παχής. Ήταν καλοφαγάς και από τις καλοφαγίες που έτρωγε ήταν παχουλός, εξ και το όνομα του.

Συνήθιζε μετά τησχόλη από τη σκληρή εργασία να επισκέπτεται το καφενείο του Τσιυρκά όπου εκεί δούλευε ως μισταρκός ένα παραπαίδι. Ήταν ο Χαρίλαος που όλη μέρα καθόταν στον καφενέ μη έχοντας άλλη εργασία από το να ψήνει στο τσιάκκι τους λιγοστούς καφέδες για τους λιγοστούς πελάτες που σύχναζαν στο μικρό καφενεδάκι. Όντας και αυτός καλοφαγάς, κάθονταν παρέα και περνούσαν καλά τρώγοντας και πίνοντας τα δειλινά έξω στην αυλή, κάτω από μια θεόρατη τρεμιθιά ηλικίας πολλών εκατοντάδων χρονών, που μέχρι σήμερα στέκει ακόμα εκεί αγέρωχη και μεγαλόπρεπη, αγναντεύοντας τον ορίζοντα της θάλασσας στην κάτω μεριά του χωριού.

Ο Χαρίλαος ήταν ένας συμπαθής και ύσιγος άνθρωπος που ο κύρης του τον έστειλε μισταρκό όπως συνηθιζόταν

εκείνες τις εποχές, για να μάθει τέχνη. Όταν πέρασαν τα χρονιά και ήρθε ο καιρός να παντρευτεί, του προξένεψαν μια νύφη από την Τρεμιθούσα, ένα χωριουδάκι βόρεια της πόλης του Κτημάτου, όπου εκεί μετανάστευσε άμα τη παντρεία του. Εκεί έζησε ως γεωργός καλλιεργώντας κάτι λίγα χωραφάκια που βρήκε σαν προίκα. Τον καιρό της επανάστασης της ΕΟΚΑ εναντίον των Άγγλων αποικιοκρατών, τη χρονιά του 1957, αποφάσισε να σκάψει ένα πηγάδι να ποτίζει πότερο τα χωράφια του. Ήταν η περίοδος που οι Έλληνες αντάρτες έκαναν σαμποτάζ στους Βρετανούς με αυτοσχέδιες βόμβες τις οποίες συνήθως τοποθετούσαν σε δρόμους που περνούσαν στρατιωτικά αυτοκίνητα.

Μια μέρα λοιπόν που ο Χαρίλαος ήταν βαθιά στο πηγάδι και το έσκαφτε, ακούστηκε μια εκκωφαντική έκρηξη και άκουσε τον βοηθό του που τραβούσε τα χώματα να φωνάζει,

-έρχονται Εγγλέζοι, έρχονται Εγγλέζοι, και να τρέχει να φεύγει. Ο Χαρίλαος βγήκε από το πηγάδι και έτρεξε κι αυτός να φύγει μακριά, να μην τον συλλάβουν ως δράστη αφού ήταν κοντά εκεί που τοποθέτησαν οι αντάρτες την βόμβα. Για κακή του όμως τύχη τον πρόλαβαν οι Εγγλέζοι και του φώναξαν,

Άλτ τις εί,

αλλά δυστυχώς ο άμοιρος έχε χαλασμένη την ακοή του από δυναμίτες που έριχνε στη θάλασσα για να ψαρεύει ψάρια -ένα παράνομο εύκολο τρόπο ψαρέματος-, και δεν τους άκουσε, και δεν σταμάτησε, έτσι τον πυροβόλησαν και τον σκότωσαν. Ήταν νέος στην ηλικία και άφησε χήρα τη γυναίκα του με ένα μικρό παιδί, ένα κοριτσάκι.

Πριν παντρευτεί λοιπόν, και όσο ζούσε στη Χλώρακα, δούλευε στο μικρό καφενείο και εκεί κάθε δειλινό με τον Καλαμπάχη έπιναν κοκκινέλι και ζιβανία. Η φτώχεια όμως ήταν μεγάλη, και σαν καλοφαγάς και αυτός, συνήθιζε τις νύχτες να επισκέπτεται τους γουμάες

(κοπέτσια) των χωριανών και να αρπάζει κανένα κοτόπουλο που το καθάριζε και το μαγείρευε μόνος στα κρυφά στο καφενείο, για να μην τον πάρει κανένας χαμπάρι. Ο μόνος που ήξερε το μυστικό του ήταν ο φίλος του που για να τον προστατεύσει, τον συμβούλευε συνέχεια να σταματήσει γιατί αν τον έπιαναν οι Εγγλέζοι θα τον τιμωρούσαν σκληρά, αφόσον εκείνους τους δύσκολους καιρούς ένεκα της μεγάλης φτώχειας, η κλεψιά θεωρείτο μεγάλο αδίκημα. Ο Χαρίλαος όμως τον άκουγε και γελούσε λέγοντας του ότι δεν φοβόταν, γιατί είχε σχέδιο για τέτοια περίπτωση, πώς να γλιτώσει.

Ο Καλαμπάχης όμως ήταν παθών από παρόμοια περίπτωση και είχε τιμωρηθεί αυστηρά από την Αγγλική δικαιοσύνη, γι αυτό δεν ήθελε τα ίδια να πάθει ο φίλος του. Για να τον συνετίσει λοιπόν, του διηγήθηκε την μικρή δική του ιστορία ελπίζοντας να τον πείσει να σταματήσει πλέον να κλέβει τις όρνιθες του χωριού με κίνδυνο κάποια στιγμή να τιμωρηθεί.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΜΕΡΟΣ Γ΄

Οι όρνιθες του παπά

Ο Καλαπάχης στα νεαρά του χρόνια στη φτωχογειτονιά της μακρινής Τίμης που γεννήθηκε και αναγιώθηκε, πέρασε δύσκολα χρόνια μεγάλης φτώχειας, γιατί οι γονείς του ήσαν φτωχοί και άκληροι. Πολλές ήταν οι φορές που δεν υπήρχε στο σπίτι φαγητό, και πάρα πολλές όσες φορές που οι γονείς του ήσαν στεναχωρημένοι γιατί δεν έβρισκαν δουλειά να θρέψουν τα παιδιά τους.

Μέσα σ αυτή τη μιζέρια ο Καλαμπάχης σκέφτηκε ότι δεν θα ήταν μεγάλη αμαρτία αν κάποτε άρπαζε καμιά όρνιθα από το διπλανό γουμά του παπά της κοινότητας. Είχε ένα τεράστιο τόπο τελειασμένο, όπου μέσα υπήρχαν δεκάδες παχουλές όρνιθες, οι οποίες κάθε μέρα έβοσκαν στο μεγάλο περβόλι που ήταν συνέχεια του γουμά. Το είχε

φυτεμένο με όλα τα καλά, και οι καρποί κρέμνονταν λαχταριστοί από τα κλωνιά. Έβλεπε λοιπόν, πως ο παπάς είχε υπέρ του δέοντος τροφή για να θρέψει τα παιδιά του, ώστε σκέφτηκε, θα ήταν χειρότερη αμαρτία σαν μικρό παιδί να πεινά, παρά σαν μικρό παιδί να κλέβει απλά για να χορτάσει. Έτσι κάθε τόσο καιρό, βουτούσε μια όρνιθα, και την μαγείρευε και την έτρωγε, και την ευχαριστιόταν. Από πάνω όμως, είχε πολλή εκτίμηση και σεβασμό στον παπά, γιατί μέσα στην καρδιά του είχε τύψεις που έκλεβε τον άγιο άνθρωπο του Θεού.

Όταν πέρασαν τα χρόνια και ηρθε ο καιρός έφηβος πλέον να χαρτωθεί την όμορφη κοπέλα που του προξένησαν στη Χλώρακα, σκέφτηκε πριν να μετοικήσει στους ξένους τόπους, ότι έπρεπε να απολογηθεί στον παπά και να ομολογήσει την αμαρτία του. Ήξερε ότι η εξομολόγηση ήταν μεταξύ του αμαρτωλού και του παπά, ο οποίος δεν είχε δικαίωμα και φονικό ακόμα αν ήταν, να ομολογήσει την εξομολόγηση σε άλλον εξ όν από το Θεό. Πήγε λοιπόν και βρήκε τον ιερέα και ζήτησε να εξομολογηθεί πριν αναχωρήσει από το χωριό. Γονάτισε και μες την εκκλησιά ενώπιον μόνο του Θεού και του εξομολογητή, εξομολογήθηκε τις αμαρτίες που έκαμε, και είπε στον σεβαστό παπά να μην ανησυχεί πλέον, ούτε να χολοσκά να ψάχνει να βρει τον κλέφτη των ορνίθων.

Ήταν η τελευταία δουλειά που έκαμε στο χωριό του, και ύστερα ευχαριστημένος κίνησε στα ξένα μέρη. Νιώθοντας ανακούφιση από την εξομολόγηση του, ήταν έτοιμος να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή, να γνωρίσει καινούργιους τόπους και ανθρώπους. Τα πεθερικά του παραχώρησαν μια γωνιά στο ασιερονάρι να κοιμάται, ώσπου να τον παντρέψουν και να του επιτρέψουν να κοιμάται σε καινούργιο σπιτικό με τη σύζυγο του.

Μόλις πρόλαβε να κοιμηθεί την πρώτη νύχτα, και με το ξημέρωμα ήρθαν οι

Εγγλέζοι επικουρικοί και τον πήραν. Του έβαλαν χειροπέδες, τον φόρτωσαν σε ένα τζιπ, και έφυγαν.

Τι είχε συμβεί;

Μπορεί ο Θεός να συγχώρησε τον Καλαμπάχη που έκλεβε τες όρνιθες, ο παπάς όμως δεν τον συγχώρησε. Πήγε στην αστυνομία και κατά παράβαση κάθε ηθικής, τον κατήγγειλε ως κλέφτη κατά συρροή.

Τον δίκασαν λοιπόν οι Εγγλέζοι, και τον βρήκαν ένοχο. Τον καταδίκασαν αυστηρά, και τον έκλεισαν για δυο μήνες στη φυλακή ως τιμωρία, θέλοντας έτσι να δώσουν παράδειγμα στους όσους άλλους επίδοξους κλέφτες.

Εξέτισε την ποινή του, και ευτυχώς τα πεθερικά του δεν θεώρησαν τη φυλάκιση του αιτία για να διαλύσουν τους αρραβώνες, οπότε επέστρεψε πίσω στη χαρτωμένη του. Από τότε όμως, δεν ξαναπήγε εκκλησιά, και μισούσε όλους τους παπάδες. Ακόμα και για να στεφανωθεί, με πολλή δυσκολία καταδέχτηκε να σταθεί ενώπιον του παπά έστω και αν ήταν άλλος από εκείνον τον μερό που αμάρτησε προδίδοντας το λειτούργημα του ιερού μυστηρίου της εξομολόγησης.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΜΕΡΟΣ Δ΄

Οι όρνιθες του Χαρίλαου-

Ο Καλαμπάχης λέγοντας την πικρή του ιστορία στο Χαρίλαο πρόσθεσε και αρκετές νουθεσίες, θέλοντας να τον πείσει να μην διακινδυνεύει την ελευθερία του και την υπόληψη του για λίγες όρνιθες, διότι στο τέλος αργά ή γρήγορα κανείς δεν γλίτωνε από το χέρι του νόμου, και κάποια μέρα θα πιανόταν στα πράσα. Ήξερε ότι ο Χαρίλαος είχε λοιμπίσει να επισκέπτεται ένα ξαπώλητο χωράφι όπου μέσα έβοσκαν κοτόπουλα της γειτονιάς, και να αρπάζει ένα δυο τη κάθε φορά. Ήταν ένα χωράφι που ο κάτοχος του ήταν ξενιτεμένος μακριά, και το είχε παρατημένο και παραμελημένο. Ήταν γεμάτο με άγρια βλάστηση και οι όρνιθες

από το διπλανό γουμά πατάσσονταν από τα ττέλια για να βοσκήσουν. Η γερόντισσα Ευτυχού αναγκαζόταν να πεϊκλώνει τα πόδια τους για να μην μπορούν να πετάσσονται και μερικές να χάνονται, αλλά μάταια. Αυτές συνέχιζαν να βρίσκουν τρόπο να πηγαίνουν στο διπλανό χωράφι να βόσκουν, με αποτέλεσμα κάποιες να εξαφανίζονται. Ήταν γριά και ανήμπορη να παραφυλάξει να πιάσει τον κλεφτή, εξάλλου ο Χαρίλαος ήταν πολύ καπάτσος επί του έργου του.

Όμως όπως ξέρουμε ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιο, η Ευτυχού πληροφορήθηκε από καλοθελητές γειτόνους ότι ο Χαρίλαος που κατοικούσε πιο παρέκει από το σπίτι της, κάθε Κυριακή απόγευμα για να πάει να ανοίξει το καφενείο στο οποίο δούλευε, περνούσε από το ξαπώλητο χωράφι και άρπαζε μια όρνιθα. Την έσφαζε, την καθάριζε, την μαγείρευε και έκανε ένα καλό τσιμπούσι κάθε φορά, της είχαν πεί.

Αποφασισμένη να τελειώσει αυτή την ιστορία, ειδοποίησε την αστυνομία μινώντας τους ότι αν τον επισκέπτονταν Κυριακή απόγευμα στο καφενείο, θα τον συνελάμβαναν επ αυτοφώρω.

Ο Χαρίλαος μεσα στο τσιάκκι είχε τελειώσει το ξιφτέρισμα της τροφαντής όρνιθας και ετοιμαζόταν με το μυτερό του τσιακί να τη σκίσει και να τη καθαρίσει από τα εντόσθια. Ήταν μόνος στο καφενείο και βιαστικά προσπαθούσε να τελειώσει το καθάρισμα και να τη βάλει να ψηθεί στη κατσαρόλα που μισογεμάτη με νερό, έβραζε στη φωτιά. Ήθελε να τελειώσει γιατί ήρθε το σούρουπο και οι πελάτες θα άρχιζαν σιγά να καταφθάνουν. Η φωτιά κάτω από την άμμο στο κουγιούμι έβραζε όσο έπρεπε, έτοιμη να δεχτεί το μπρίκι με τον καφέ.

Το νερό μέσα στον μισογεμάτο κάδο σιγόβραζε κι αυτό. Είχε πάντα μισοάδειο το κουγιούμι για να μπορεί να το πιντώνει όταν ζεσταινόταν πολύ, γιατί ο καφές για να ψηθεί καλά, χρειαζόταν

χλιαρό νερό. Είχε ένα μεγάλο στούπωμα στο πάνω μέρος που το άνοιγε και έριχνε μέσα το νερό.

Σχεδόν είχε τελειώσει, αλλά ο νους του ήταν πάντα έξω στο δρόμο παρακολουθώντας να μην πιαστεί στα πράσα να μαγειρεύει τη ξένη όρνιθα από κάποιον που δεν έπρεπε και τον μαρτυρήσει. Έτσι κάθε τόσο έβγαινε στην αυλή και έριχνε μια ματιά στο βάθος του δρόμου παρακολουθώντας μην ερχόταν κάποιος ή κάποιο λαντρόβερ της αστυνομίας. Είχε πάντα το νου του, διότι ήξερε ότι στις πολλές φορές, σίγουρα κάποια φορά η αστυνομία θα τον επισκεπτόταν.

Εκείνη τη μέρα λοιπόν λίγο πριν τελειώσει με την όρνιθα, βγήκε έξω στη στράτα να ρίξει μια ματιά. Ήταν ερημος από κόσμο, κανείς δεν περπατούσε, αλλά μακριά στο βάθος του, είδε να έρχεται ένα Αστυνομικό περιπολικό. Σκέφτηκε ότι ίσως να μην ήταν για λόγου του, αλλά δεν θα το άφηνε στην τύχη. Μπήκε μέσα λοιπόν στο τσιάκκι, και παίρνοντας την όρνιθα την έβαλε με το ζόρι μέσα στο στενό λαιμό του κουγιουμιού και την έσπρωξε μέσα στο νερό για τους καφέδες. Έβαλε και το στούπωμα, και με το πάσο του έκανε να βγει στην αυλή.

Δεν πρόλαβε όμως, μπούκαρναν οι αστυνομικοί και τον έστησαν στον τοίχο. Ένας τον πρόσεχε, και οι άλλοι έψαξαν με πολλή προσοχή να βρουν την όρνιθα που είχε κλέψει. Ήταν σίγουροι γι αυτό, οι πληροφορίες τους ήταν ασφαλείς. Με άγριο τρόπο τον είχαν ακινητοποιημένο και με μανία έψαχναν. Έψαχναν και όλο έψαχναν, αλλά τίποτα δεν έβρισκαν. Εκνευρισμένοι στο τέλος σταμάτησαν την έρευνα, και προσπάθησαν με φοβέρες να τον ανακρίνουν και να τον κάνουν να ομολογήσει.

Όμως ο Χαρίλαος δεν ανησυχούσε, γιατί ήξερε ότι κανείς ποτέ, δεν θα φανταζόταν ότι μέσα στο φουτσιάκκι θα σκεφτόταν να κρύψει μια όρνιθα.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΜΕΡΟΣ Ε΄

Οι μιλωμένοι καφέδες

Ήταν ένα σχέδιο που κατέστρωσε και είχε κατά νου να εφαρμόσει σε περίπτωση εφόδου της αστυνομίας -καλή ώρα-, που το είχε σχεδιάσει ύστερα από πολλή σκέψη, γιατί όπως πίστευε κανείς μα κανείς δεν θα φανταζόταν μια τόσο έξυπνη κρυψώνα. Το κουγιούμι ήταν απλά ένα ντεποζιτάκι γεμάτο νερό πάνω από την καυτή άμμο, με το οποίο ο καφετζής ένηνε τους καφέδες.

Ο καφές ψημένος στην άμμο έχει φήμη εκλεχτού ροφήματος, γιατί ψήνεται με τον παραδοσιακό τρόπο στο κουγιουμι. Αυτό επιτυγχάνεται γιατί ο καφές μέσα στο χάλκινο μπρίκι πάνω στη χόβολη με την άμμο που βράζει ψήνεται ομοιόμορφα και σε σταθερή θερμοκρασία, εξασφαλίζοντας έτσι μια ξεχωριστή ποιότητα.

Το κουγιούμι είναι ένα είδος νηστιάς κατασκευασμένο από γαλβανιζέ λαμαρίνα για να αποφεύγεται κατά το δυνατό το σκούριασμα της. Πάνω από τη φωτιά ενός ματιού που ανάβει με γκάτζι, βρίσκεται η χόβολη με την άμμο όπου μέσα τοποθετείται το μπρίκι με τον καφέ. Πάνω από τη χόβολη υπάρχει ένα ντεποζιτάκι με νερό που ένεκα της καυτής άμμου σιγοβράζει. Από ένα μικρό κρουνό ο καφετζής γεμίζει το μπρίκι με νερό το οποίο πρέπει να είναι χλιαρό, γι αυτό υπάρχει ένα στούπωμα από το οποίο ο καφετζής τροφοδοτεί με κρύο νερό, ώστε αυτό να παραμένει πάντα χλιαρό.

Πριν μπουκάρουν οι Επικουρικοί αστυνομικοί στο καφενείο για έρευνα, ο Χαρίλαος πρόλαβε και έριξε μέσα στο κουγιούμι την όρνιθα που είχε έτοιμη να μαγειρέψει. Ήταν μια χώστρα που κανείς δεν θα σκεφτόταν, έτσι και οι Εγγλέζοι όσο κι αν έψαξαν δεν ανακάλυψαν τίποτα και έφυγαν άπραχτοι.

Ο λαιμός όμως στο κουγιουμι ήταν μικρός, και η όρνιθα δεν χωρούσε να βγει. Γι αυτό ο Χαρίλαος αποφάσισε

να την αφήσει μέσα να βράσει ώσπου να καλοψηθεί για να ξιμασκαλίζεται, και ύστερα να την βγάλει κομμάτι με κομμάτι.

Τα νέα για την έρευνα από την αστυνομία διαδόθηκαν αμέσως σε όλο το χωριό, και οι κάτοικοι γεμάτοι περιέργεια κατέβηκαν στον καφενέ να μάθουν τι συμβαίνει. Ένας ένας κατέφθαναν και αφού κάθονταν, έδιναν την παραγγελιά τους. Οι καρέκλες όλες γέμισαν ασφυκτικά, και πολλοί έμειναν όρθιοι να πίνουν τον καφέ τους ακουμπισμένοι στους παραστατούς και στους τοίχους. Όλοι μιλούσαν και όλοι ρωτούσαν και έδειχναν μια μεγάλη ανυσηχία μήπως βρει τον μπελά του το καημένο το παραπαίδι, και έδειχναν όλοι να τον συμπονούν.

Εκείνη η μέρα έμεινε αξέχαστη στο Χαρίλαο, γιατί μαζεύτηκε όλο το χωριό και δεν προλάβαινε να φτιάχνει καφέδες. Παρόμοια κίνηση και τόσο μεγάλη είσπραξη μόνο κάθε Λαμπρή συνέβαινε, όταν όπως όριζε το έθιμο όλοι από το χωριό και από μακριά, μαζεύονταν τα απογεύματα στην πλατεία για να παίξουν παραδοσιακά παιχνίδια και να ιδωθούν οι ξενιτεμένοι με τους ντόπιους.

Εκείνη η μέρα έμεινε αξέχαστη στο Χαρίλαο, γιατί βλέποντας όλους να ανησυχούν για πάρτη του τάχατες, μέσα του γελούσε. Ήταν πενήνταήμερο και σε λίγες μέρες θα ερχόταν το Πάσχα. Ήξερε ότι όλοι οι χωριανοί νήστευαν για να μεταλάβουν, ενώ αυτός τους έφτιαχνε να πιούν καφέ μιλλωμένο, αφού μέσα στο κουγιούμι στο βραστό νερό σιγοψηνόταν η όρνιθα που έχωσε.

Εκείνη η μέρα έμεινε αξέχαστη στο Χαρίλαο, γιατί μέσα του ένιωθε μια εφορία, είχαν τα πράγματα πάρει τη σειρά τους όπως αυτός τα είχε σχεδιάσει. Με το δίσκο στο χέρι μπεινοβγαίνοντας στο τσιάκι, περπατούσε και κάθε τόσο έριχνε μια ματιά στο φίλο του τον Καλαπάχη που καθόταν έξω στην αυλή, και στο συναπάντημα των βλεμ-

μάτων τους και οι δυο μειδιούσαν ευχαριστημένοι. Ο Καλαπάχης έσουζε το κεφάλι του σε ένδειξη παραδοχής για το σιείττανίκκι του φίλου του. Έφερνε στο νου του τες πολλές νουθεσίες να είναι προσεχτικός που του έκανε, ενώ Χαρίλαος τον άκουγε και γελούσε λέγοντας του ότι δεν φοβόταν, γιατί είχε σχέδιο για τέτοια περίπτωση, πώς να γλιτώσει.

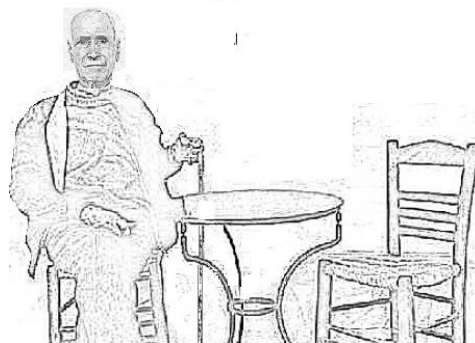
Ο παπάς του χωριού που καθόταν στην άλλη μεριά της αυλής τον ρώτησε πως μπορούσε να είναι ευδιάθετος ύστερα από την περιπέτεια που είχε, αλλά πριν προλάβει να του απαντήσει, δέχτηκε μια φιλοφρόνηση από τον επίτροπο της εκκλησιάς τον ΧατζηΕυστάθιο που καθόταν μαζί με τον παπά.

-Σήμερα Χαρίλαε ο καφές σου είναι θεσπέσιος, έβαλες τίποτα μέσα;

Ο Χαρίλαος προτιμώντας να απαντήσει πρώτα στη φιλοφρόνηση του ΧατζηΕυστάθιου, είπε,

-Μα όχι ΧατζηΕυστάθιε, δεν έβαλα τίποτα μέσα. Ο καφές σήμερα είναι δικής μας εισαγωγής από τη Μέκκα, είναι ολόφρεσκος και τον αλέθουμε επί τόπου,

απάντησε ο Χαρίλαος κάνοντας όλους τους θαμώνες να μείνουν ευχαριστημένοι για τον ολόφρεσκο καφέ που μπορούσαν να απολαμβάνουν και τον οποίο με τόση μαεστρία έψηνε ο μισταρκός του καφενέ.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ **ΧΛΩΡΑΚΑΣ**

Κυριάκος Ταπακούδης: Ιδιοκτήτης, εκδότης, συντάκτης και τύπος περι τα γεγονότα και ζητήματα